

ŘÍMANŮM 13,11-12: Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme se ve zbroj světla.

Čas je něco, co nám bylo dáno. Nedostali jsme jej neomezeně. Dostali jsme jen určité množství. Je na nás, jak svůj čas využijeme. Jsme zodpovědní za svěřený čas.

Bible nechápe čas jen jako určitý proud, který člověka vleče pořád v před. V knize kazatel je čas pevně svázán s tím, k čemu je určen. Konkrétnímu času odpovídá konkrétní děj. A na nás lidech je, abychom jednotlivé časy rozpoznávali. Abychom rozpoznali, kdy máme sázet a kdy trhat, kdy máme zabíjet a kdy léčit, kdy máme bořit a kdy budovat, kdy máme plakat a kdy se smát, kdy máme truchlit a kdy poskakovat, kdy máme rozhazovat kameny a kdy máme kameny sbírat. S každým konkrétním

časem je spojen úkol: rozpoznat k čemu byl určen, nalézat smysl v jednotlivých časech. Apoštol Pavel v listě Římanům mluví o čase. Důležité je, že mluví o tomto čase. Nemluví ani o minulosti ani o budoucnosti, ale o dnešku, o přítomnosti. Promlouvá do dnešní doby, i když je jeho list už skoro dva tisíce let starý. Promlouvá ke křesťanům žijícím v mezidobí mezi Kristovým vzkříšením a jeho druhým příchodem. Čas, do kterého Pavel promlouvá, je konkrétní, ohraničený, naplňuje se. A proto může Pavel říct, že je nám spása blíž než v době, kdy jsme uvěřili. Podle Pavla už víme, v jakém žijeme čase. Žijeme v čase před druhým příchodem Ježíše Krista. V čase mezi dnem a nocí.

Člověk v běžném životě brzké ranní hodiny nijak zvlášť neprožívá. Čas, o kterém Pavel mluví, je časem, kdy slušný člověk ještě spí. Ale pokud pracujete ve směnném provozu nebo pokud jezdíte v létě na dětské tábory, jistě jste tento čas prožili. Možná máte, stejně jako já zkušenost poslední hlídky, hlídky mezi čtvrtou a šestou

ranní. Na jejím začátku je ještě hluboká noc, tma jako v pytli. Vidíte jen na pár kroků a svět je daleko děsivější než ve dne, každý druhý strom se podobá nezvanému hostu. Musíte našlapovat opatrně, protože si nejste jistí, jak pevná je půda pod vašimi nohama. V šest ráno je všude kolem světlo, je tu den, všude je klid a stromy vás neděsí. Zajímavé je, že přechod mezi dnem a nocí je pozvolný. Těžko bychom hledali okamžik, v kterém skončila noc, přišel den. Občas si dne všimneme až, když je tu. A v tom je ten háček.

Žijeme na konci noci, očekáváme den, ale poznáme, že už přišel? Snad ano, snad zvládneme rozpoznat, že se již rozednělo. Apoštol Pavel mluví o tom, že žijeme v hraničním čase, ještě je tu noc, ale už jí moc nezbyvá, svítání je blízko. Co je charakteristické pro takovýto hraniční čas? Ti, kdo mají rádi tmu, se snaží přesvědčit všechny ostatní, že světlo nepřijde. Připadá jim naivní očekávat světlo, vždyť tma je tu už tak dlouho, že jsme si na ní zvykli, stala se pro nás samozřejmostí.

V našem světě je pořád ještě mnoho tmy. Je tu mnoho tragédií: nemoci, neštěstí, katastrofy, neporozumění, závist i neochota ke smíření. To vše tu je. Ještě pořád žijeme v době temna, ale úsvit už je blízko. S Kristovým příchodem skončí všechno zlé.

Apoštol nám doporučuje, abychom bděli, probrali se ze spánku. Spát už je zbytečné, protože noci již nebude, den je za dveřmi. Máme posbírat poslední zbytky sil, odložit skutky tmy a obléci se ve zbroj světla. Už nemáme podléhat těm, kteří říkají, že je ještě tma. Smíme se jim postavit, protože den je blízko. Kristus je za dveřmi. Odložit skutky tmy, jenže co přesně tím Pavel myslí.

Možná tu jde o naši poplatnost době, snahu nevybočit z davu. Takovou tu snahu nějak se zařídit. Nejde jen o to, abychom nepáchali zlo, ale také o to, abychom ke zlu nemlčeli. Neplatí, že kdo nic nedělá, nic nezkazí. Bůh nás bude

jednou soudit i za to co jsme neudělali. Kolika špatným věcem jsme nezabránili, i když jsme o nich věděli.

Pavel nás vybízí, abychom si oblekli zbroj světla. Ještě je tma, ale my si máme obléct zbroj světla, protože věříme, že den je blízko. Už to nebude dlouho trvat a přijde. Oblékat zbroj světla, když je venku ještě tma, není nic příjemného.

Znamená to přiznávat se k Bohu, k Ježíši, k naší víře, i když to okolnímu světu bude připadat jako bláznovství. Věřit tomu, že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť. Vzdor tomu, v jaké žijeme době, máme věřit, že den je blízko. Naše doba se tím nezlepší. Ze tmy se nestane světlo, jen proto, že my víme, že den je blízko. I když budeme věřit, zůstane svět plný podvodů, hříchů, válek, katastrof i všelijakých svárů. Tím, že se oblečeme do světla, možná pomůžeme svému bližnímu. Tak jako přibývající světlo na adventním věnci provází vzpomínku na první Kristův příchod, tak světlo mezi křesťany předchází jeho druhému příchodu.

Smíme žít v jistotě, že den je blízko. A zvěstovat tuto jistotu okolnímu světu. Zvěstovat nejen slovy, ale i naším jednáním, tím, jak se k sobě chováme. Máme se chovat tak, jako by tu již byl den a s ním nový příchod Kristův.

Amen